

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY XVII.

GIRONA, X OCTUBRE M.CM.XXVI.

NVM. CXCI

A Enric Morera

SALUTACIÓ

O podem nosaltres, no pot SCHERZANDO deixar que mestre Morera arribi a Girona sense donar-li la nostra més coral salutació; sense endreçar-li uns mots que a l'ensem sien d'admiració i homenatge, i d'encaixada franca i amical.

I, això, perquè mestre Morera arriba a nosaltres en plena possessió de les seves dues personalitats distintives que per tots els gironins deu tenir.

Enric Morera arriba com el geni, el músic a qui es va a homenatjar en un festival. Per ell seran totes les cerimònies i els honors. Per ell l'admiració devota i delirant de tot un poble. Per ell tirarem al vol les campanes i traurem els millors domassos als balcons i finestres.

Però Morera també arriba a Girona com una cosa de la ciutat mateixa, com una cosa seva, molt seva i molt íntima.

Girona que ha sentit estremir-se al so de les seves sardanes, com una núvia a la carícia de l'amat; Girona que s'ha vist un xic compresa en la sardana que du el seu nom, i que ha quedat meravellada en el reflexe prodigiós de «Davant de la Verge»; Girona que ha vist néixer rotllanes i més rotllanes que devotament, religiosament han dansat les sardanes del mestre; Girona, doncs, rebrà a Morera com un fill seu.

I els gironins no farem més que trencar el gran cercle de la sardana per agafar les mans del mestre i tots junts dansar, dansar i dir-li:

—Benvingut siau, mestre Morera, benvingut, i entreu a casa nostra com aquell qui entra en una sardana, sense neguit i frisança.

I. RODRIGUEZ GRAHIT

Fires i Festes de Sant Narcís. - Girona

TEATRE PRINCIPAL

FESTIVAL MORERA

Selecta vetllada d'Art dedicada al mestre eminent

— 49 DE LA CASA SOBREQÜÉS —

EXECUTANTS.—COBLES: La Principal, de Perelada i L'Art Gironí.
ORFEONS: Cants de Pàtria, de Girona — Joventud, de Sarrià. — Ros-
sinyolenc, de Salt. — 300 orfeonistes 300. — Mestre: J. Baró.
LIEDERISTA: Rosina Tasso. — PIANISTA: F. Casellas.

Dia 3 de Novembre, a les deu de la nit

PROGRAMA

I		
La Xica de Casa	} MORERA
Cançó del Ram	
La Festa Major	
L'Art Gironí		
Serra amunt	} MORERA
Vallgorguina	
El senyor Esteve	
Mainada	
La Principal, de Perelada		
II		
De bon matí (lletra de T. Catasús)	} MORERA
Clavel del balcón	
Abril	
Cançó tardoral	
Ay Margarita!	
Lo que't diria (lletra de Guanyabens)	
Rosina Tasso. — F. Casellas		
III		
A la Plaça	} MORERA
La Font de l'Albera	
Sardanes a dues cobles: La Principal, de Perelada i L'Art Gironí		
Cant a la Vinya	} MORERA
Les Fulles seques	
Sota de l'Olm	
La Sardana de les Monges	
per totes les seccions		
Orfeons: Cants de Pàtria, de Girona; Joventud, de Sarrià i Rossinyolenc, de Salt.—Mestre: J. Baró.		

PIANO "CUSSÓ SFHA"

Enric Morera

EUS ací un nom que omplena de suau delectança a tota una generació entusiasta i agraïda per l'obra d'elevada significació espiritual que ens va llegant aquesta ànima serena i tendrívola.

La figura venerable que amb els ulls de l'ideal contemplem absorbts cada volta que oïm una producció seva, és la del Mestre Morera, creador e innovador de la sardana depurada en el més alt sentit de la perfecció, impregnada d'una inconfusible sabor de la terra.

Enric Morera no és un músic més, no és un productor afilerat entre nombrosos escriptors de sardanes. Es sens dubte, la força productiva més catalana, un dels esperits refinats que ha cantat amb emotivitat pregona el nostre folk-lorisme.

Pocs són els casos que presenten una originalitat tan manifesta com és la del Mestre del que avui ens ocupem. Ningú diria que la seva música hagi sigut escrita lluny de la pau augusta del nostres camps, i que l'inspiració que informa la seva obra sardanística no hagi sigut incubada dintre l'entranya viva i feconda del mateix Empordà.

Sota la llum pàl lida del seu salonet d'estudi, en mig d'una ciutat fornida d'habitants, oïnt el soroll continuat que fereix la sensibilitat i entela el pensament, el Mestre escriu sense deixar la mirada en les regions de l'art i aspirant el perfum camperol que la seva imaginació crea. Morera és un ver enamorat de la natura, ella constitueix l'idealitat: per això les seves sardanes flairen a romaní i tenen la puresa i l'olor de la ginesta.

En l'ordre popular, les produccions que més han aixecat el nom del mestre i li han donat el relleu que tots admirem, són quatre sardanes, que per nosaltres representen la definició sublim de l'obra sardanística moreriana: «Santa Espina», «L'Empordà», «La nit de l'amor» i «Serra amunt».

«Santa Espina» és un esclat d'optimisme, escrita amb el front ben aixecat i la mirada fita a l'infinit. «L'Empordà», himne de l'austera comarca, on la sardana es considerada com un dogma, i que ha sabut esculpir amb el ciseil del seu amor envers aquesta dansa, el monument espiritual que constitueix tota l'idealitat. «La nit de l'amor», revelació d'un temperament enamorat, descripció idíl·lica de l'amor que sent el goig de viurer. «Serra amunt», potser és la més sentida, la que descobreix la gràcia summa d'un istil noble. Oir-'a desgranar en un capvespre en ple camp quan la carena pren maridatge amb el firmament, és fer notar l'existència d'una nova vida, impalpable, però sentida.

Les sardanes del Mestre Morera son un homenatge a la bellesa i la bondat d'un poble.

JOSEP MASSANAS

Lletra oberta a Canut Pellicer

Moit senyor meu:

En el número de la revista *La Sardana* del prop-passat mes d'agost i en motiu de la ressenya-crítica publicada a *La Veu de Catalunya* referent a l'homenatge a Mestre Amadeu Vives que se celebrà en el teatre «Olimpia», he llegit un article vostre titolat:

“Joan Llongueres n'ha fet un gra massa”

Joan Llongueres havia dit:

«Les sardanes havien perdut fa poc *el seu gran músic*, l'incomparable Garreta. Déu cura d'elles i heus ací que ara reeobren aquest altre gran músic nostre que és l'Amadeu Vives».

Repliqueu vós:

«Les sardanes *no han perdut encara el seu gran músic* sortosament; Mestre Morera encara és viu i no sembla pas que hagi estroncat el dalè de donar-nos-en de noves».

«Nosaltres—seguiu dient vós—estimem moltíssim l'obra de Juli Garreta dins les sardanes i no hem estat avars a l'hora de les lloances. Però ma'grat tot, el model—forma i esperit—de la sardana, pertany únicament a Mestre Morera».

Tot i agraïnt-vos les lloances que feu de les meves sardanes, coneixent, com conec, a Llongueres i els de la seva *capelleta*, no m'hauria pas donat la feina d'escriure aquestes ratlles si no fos per dir que sense les meves sardanes, n'hi han moltes de diferents autors que són moit dignes d'admiració; fins algunes d'algun dels companys de Llongueres. Però aquesta mena de personatges com Llongueres, per satisfer les seves passions, per anar contra En *Morera*, sense donar-se'n compte, fereixen els de la seva colla.

«Déu cura d'elles—de les sardanes—(deia Llongueres) i heus ací que ara recobren aquest altre músic nostre que és l'Amadeu Vives».

I els amics i fermes admiradors de Juli Garreta, com s'ho prendran aquesta comparació tant categòrica feta pel *gran músic Mestre Joan Llongueres*?

Aquesta colla, a cop d'alabarse l'un i l'altre potser s'han arribat a creure que són els únics que entenen en música, i que poden treure i atorgar títols de geni segons les seves conveniències. Pobrets!

(1) Quan tots ja no serem d'aquest món, i algun músic de debò llegeixi els articles d'alabances mútues que s'han publicat en diaris i revistes, i en llurs obres vegi el migradet que han deixat, quín desengany!

-Si jo fós d'ells, i alguna vegada hi pensés, que hi pensaria, quína vergonya!

Sant Pol de Mar, setembre de 1926.

ENRIC MORERA

(1) De la meva auto-biografia.

Correspondència

SALT.—Recentment s'ha celebrat en el domicili del Director de la «Fàbrica Coma i Cros» senyor Vivó, un concert íntim, en el que prengueren part les senyorettes germanes Gonzàlez i el pianista Jaume Roca, aventatjat alumne de la Acadèmia Civil de Girona.

Amb gran concurrència i davant d'un públic distingit es començà la vetllada.

La cantatriu M. Teresa Gonzàlez demostrà posseir els més preats dots per l'art que cultiva. Amb aquell caudal cristal·lí de veu i un domini absolut en els aguts acompanyat d'una bona dicció, interpretà obres de Gounod, Bizet, Chopin, Longàs, Tolrà, etc.

Foren totes les obres insistentment aplaudides, mostrant així un merescut gallardó a la artista, obligant-la al final a cantar fora de programa «Cansó d'amor i de guerra», d'En Martínez Valls, que tingué de bisar-se.

Fou admirablement acompanyada al piano per sa germana Elvira, la que compartí justament l'èxit alcançat per la notable cantatriu.

El pianista Jaume Roca, fill de la localitat, esgranà amb correctíssima «escola» difícilíssimes obres de Bæethoven, Liszt, Schuman, Scarlatti, Chopin, etc.

Per ap!acar els intensos aplaudiments del auditori, executà fora de programa el Preludi n.º 3 de Bach, que digué amb una nitidesa encisadora.

Roca patentitzà tot seguit i clarament la veracitat dels èxits assolits en sos recents concerts de Girona i «Associació de Música» de Figueres, pels quals la premsa li tributà els més grans elogis.

Els dots artístics d'aquest molt jove pianista són tan excepcionals, que al sentir lo

se experimenta la sensació de quelcom extraordinari, augurant-nos que el precós artista escalarà dintre curt temps un lloc preeminent en l'art que conrea.

En finalitzar la vetllada, entre unànims aplaudiments, foren entregades a les germanes González (gentil ofrena del senyor Vivó), dues formoses toies i a En Jaume Roca un valios objecte, mostrant els artistes restar agraïdíssims.

Fou una festa altament simpàtica i que deixarà grat record als concurrents, considerant ha sigut un veritable encert pels organitzadors i un triomf ben merescut per sos intèrprets.

C.

Noticiari

Es molt sensible la falta de serietat en que part de la premsa d'aquesta província tracta els assumptes musicals, majorment al voiguer exercir una crítica sobre concerts donats. Apareixen a voltes articles d'un auto-bombo tan desmesurat, que al semblar una manifesta ironia al músic a qui van dirigits, suposa per altre part un poc respecte al públic, que és a qui es deu tota la consideració, i al que se l'ha de orientar amb teories que responguin a conceptes de rectitud.

La missió de la crítica té que ésser d'orientació educadora i de serietat; fer al contrari, decau en perjudici del artista, per donar l'oc a comentaris sabrosos que són sempre de lamentar.

§ S'ha fundat en aquesta ciutat una Acadèmia de Música sots el guiatge artístic dels mestres de piano, solfeig i violí, Mossèn Ferran Forns i En Josep M.ª Carbonell. La seva missió anirà encaminada a l'ensenyament de la música en les especialitats ja consignades, al servei de les quals hi posaran tot son saber i entusiasme, en el desig de que la tasca realitzada dongui els millors resultats possibles.

§ El Foment de la Sardana ha volgut testimoniar al mestre Morera un homenatge de admiració, i a l'efecte ha organitzat una audició de sardanes a la qual hi assistirà el mestre eminent, pel dia en que tindrà lloc el Festival Morera, organitzat per la Casa Sobrequés.

La audició selecta anirà a càrrec de la cobla «La Selvatana», de Cassà de la Sel-

va, regint-se amb el programa Morera següent: «A la Plaça, «La Baldirona», «En Ciset, «La nit de l'amor» i «La Festa Major».

Estem segurs que la Girona tota farà acte de presència a la vetllada dedicada al nostre gran mestre, i que l'entusiasme del públic serà la ofrena de la admiració que Girona sent pel que ha fet de la sardana el més fervorós càntic al seu poble.

§ Maria Morera filla del mestre, ha volgut obsequiar-nos a casa seva, oferint-nos un recital de cançons. Va ésser per nosaltres una agradosa sorpresa que no esperàvem, car no coneixíem pas que la nostre amiga estimada estés en possessió de qualitats tan excel·lents que li han de proporcionar ben merescuts triomfs. La seva veu és de un timbre ple e igual en tots els registres, i sobre tot de una gran extensió, conservant sempre una dolcesa que li dóna tot el interès. Si a tan esplèndides qualitats li adjuntem la forta musicalitat, talent i bon gust de que està posseïda, tenim la més completa seguretat de que Na Maria Morera serà una cantatriu a la qual a no tardar li entonarem els més fervents elogis.

§ La Associació de Música d'aquesta ciutat obra el curs cinquè amb un recital de cançons per la liederista Mercè Plantada i el pianista F. Longàs. El concert tindrà lloc el dia 20 del mes en curs.

§ Rosina Tasso, notabilíssima soprano, és la artista a qui se ha confiat la part de protagonista del poema «Andreu el navegant», del mestre Morera, que s'estrenarà a la pròxima temporada d'hivern.

Coneixem alguns dels números de la última obra del mestre, com és, entre altres el duo, de una forta intensitat dramàtica i efectista dintre un valor musical real.

§ Na Mercè Vinyas, professora de piano, s'ha establert a nostra ciutat per a dedicar-se a l'ensenyament de la música, amb les especialitats del piano, solfeig i teoria. Posseeix la nova professora una sòlida preparació, que dóna lloc a tenir la seguretat de què els alumnes que a ella se li confiïn en treuran resultats aprofitosos.

§ L'Orfeó Gracienc ha signat un contracte amb la empresa del Gran Teatre del Liceu per a prendre part, conjuntament amb l'Orquestra Pau Casals, als concerts de Quaresma, en celebració del centenari de Beethoven, en els quals hom executarà la «Novena Simfonia» i l'oratori «Jesús en el Mont Olivete».

PUBLICACIONS REBUDES

El nostre estimat amic En Josep Grahit ens ha tramès un exemplar de la seva obra recentment publicada «Les campanes de Girona».

Agraïm coralment a l'amic aquesta gentilesa i ens dol el que degut al caràcter musical de SCHERZANDO no poguem dedicar en parlar del llibre d'En Grahit tot l'espai que es mereix. Així i tot no podem deixar passar sense unes lleugeres notes de crítica l'aparició de «Les campanes de Girona».

En Grahit s'ns havia mostrat fins ara com un escriptor excel·lent en diversos opúsculs d'estudis sardanístics i d'altres de francament literaris. En Grahit en els primers es conceptuà com un aciençat coneixedor de nostra dansa. Els seus llibres obtingueren tot seguit un primer lloc de mèrit i el nom del seu autor fou reconegut com una especialitat intel·ligent.

Els altres llibres—literaris—tenien un deliciós sentit de lirisme i de frescor. Dues coses que barrejades en el morter literari volen dir joventut.

Però ara En Josep Grahit s'ens ha revelat com un acurat i pacient recercador, com un destre furgador d'arxiu; en un mot, com un meritíssim investigador.

La trajectòria espiritual d'En Grahit marca en «Les campanes de Girona» una corba ascendent; una corba precisa, enèrgica, vigorosa, definitiva, que vol anar a trobar aquella altre de la valuosa obra històrica del seu pare, l'il·lustre Emili Grahit.

Hi ha un paral·lelisme que s'inicia bellament entre les dues obres. Seria una cosa esperançadora i gentil veure com En Josep Grahit, mercès a «Les campanes de Girona» empren els savis camins del seu pare. Camins menys flonjos, camins de llambordes que priven de nàixer l'herba i les floretes, però que sols saben aconduir a una reputació veritable i eterna.

Si així és, saludem a «Les campanes de Girona» — obra que ens descobreix entre el treball d'un historaire al descriptor colorista i real; v. g. el capítol titolat «La Bramamorts»—saludem-les perquè amb el seu repic ens assenyalen avui l'entrada victoriosa del nou historaire de les coses de Girona.

Brandin joïoses les campanes dels cloquers de Girona perquè un temperament exquisit i una vocació ferma farà parlar les velles coses de la ciutat nostrada.—M.

 IMPREMTA

DALMAU CARLES, PLA. S. A.

GIRONA